

[Forsvarsministeren]

som kvindelig kaptajn til rådighed, idet det er forudsat, at funktionen indledningsvis besættes med de nuværende chefer for lottedistrikterne.

Forsvarsministeriet har den 26. juni 1989 meddelt Ligestillingsrådet, at efterfølgende stillingsbesættelser forudsættes at ske uden positiv særbehandling af kvinder.

Spm. nr. S 940

Til *socialministeren* (28/6 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvilke lovinitiativer vil ministeren tage for snarest stærkt at begrænse bistansthjælpsudbetalingen til unge?«

Begrundelse

Som det fremgår af arbejde til alle-lovforslaget, nr. L 254 af 12. april 1988, er det Fremskridtspartiets mål, at ingen arbejdsdygtig får offentlig hjælp uden at arbejde på fuld tid. Et skridt i den retning kom vi, da Fremskridtspartiet den 16. december 1988 sikrede vedtagelsen af L 72 om ændring af reglerne om kontanthjælp, der trådte i kraft den 1. april 1989.

Men nu skal vi videre. Et trin på vejen frem kan vi komme med en regel om, at der for eksempel ikke må udbetales vederlagsfri socialbistand til enlige personer under 30 år, medmindre ganske særlige omstændigheder foreligger.

Fremskridtspartiet er nemlig meget enig med den socialdemokratiske Århusborgmester, Thorkild Simonsen, når denne i Jyllands-Posten for den 19. maj 1989 skrev:

»Vi bør snarest vedtage en lov, der siger, at ingen unge, som går på studenterkursus, kan få nogen form for kontanthjælp det første halve eller hele år, efter at de er kommet ud af skolen. Er der en, der er kommet i nød, må det tages op til vurdering, men det kan ikke være rigtigt, at man skal kunne holde sommerferie på samfundets regning. Som medlem af et arbejderparti vil jeg gerne sige, at det er imod, hvad jeg forstår ved arbejderpolitik. Det er de svage i samfundet, der kommer til at betale for velhavende folks børn, selv om de bor hjemme. Og jeg kender en del, som ikke betaler en øre til forældrene for kost og logi. Men de får penge. Der er noget galt i samfundet, hvis vi tillader noget sådant. Jeg har ingen kritiske bemærkninger til dem, der får kontanthjælp, når de er i nød, men det er disse unge ikke. De oplever det blot som en kraftig indtægtsstigning.«

Ministeren har hævdet, at L 150 fremsat 15. december 1988 vedrørende indførelse af ungdomsydelse ville have hjulpet på problemet. Det er Fremskridtspartiet ikke enig i, men uanset denne meningsuoverensstemmelse er det i al fald helt givet, at et forslag, der reelt skulle træde i kraft 1. september 1989, ikke ville nytte på dem, der gik ud af skolen i juni 1989.

Forhåbentlig får vi en hensigtsmæssig løv-løsning på plads for dem, der forlader skolen i juni 1990.

Svar (5/7 89):**Socialministeren (Aase Olesen):**

Af begrundelsen fremgår det, at den gruppe, spørgeren bl.a. ønsker at afskære fra kontanthjælp, er studenter, der efter endt skolegang søger kontanthjælp.

Indledningsvis vil jeg understrege, at en ordning, hvorefter en persongruppe, der ikke er omfattet af andres forsørgelsespligt, og som ikke har eget forsørgelsesgrundlag (f.eks. i form af en arbejdsindtægt), skulle været afskåret fra kontanthjælp, uden at der sættes et andet tilbud i stedet, ikke ville være forenelig med det grundlæggende princip om, at der skal være et »underste sikkerhedsnet« for alle.

Dette princip følger af grundlovens § 75, stk. 2, der lyder således:

»Stk. 2. Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven herom påbyder.«

I den forfatningsretlige teori fortolkes denne bestemmelse således, at den indeholder et påbud om eksistensen af et forsørgelsesvæsen, der garanterer enhver et eksistensminimum, og som bygger på det såkaldte retsprincip. Slutningsbestemmelsen i § 75, stk. 2, i grundloven (fra 1953) sigter navnlig på den såkaldte fattighjælpsvirkning – f.eks. fortabelse af valgret – der for længst er afskaffet.

Når en ung er fyldt 18 år, har forældrene ikke længere forsørgelsespligt over for pågældende.

De allerfleste studenter er fyldt 18 år, og hvis de ikke har et eget forsørgelsesgrundlag, vil det derfor være i strid med det ovennævnte grundlovsprincip at afskære dem fra kontanthjælp, medmindre man sætter et andet tilbud i stedet.

L 150 om ungdomsydelse, der blev stemt ned ved 3. behandling i Folketinget den 2. juni 1989, gik netop ud på at stille et andet tilbud i